

IDEA ILITATEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATĂ

PREȚUL ABONAMENTULUI	PENTRU STRĂINĂTATE	Apare totdeauna Duminică	Redacția și Administrația:	Anunțuri se primesc la Administrația
Pe trei luni Lei 70	Jugoslavia și Cehoslovacia Lei 300	—	Cluj, Str. Regina Maria 36.	foaiei cu prețuri convenabile
Pe o jumătate de an . . . Lei 130	Pentru America \$2	Editor și Redactor: J. B. Sima		
Pe un an întreg Lei 250				

STRADA MILIONARILOR

Park Avenue, din New-York, e strada în care locuiesc exact 1000 de milionari unde sărăcia nu primește nici o recunoștință și mizeria nu e admisă. Să zice că venitul net anual al locuitorilor acestei străzi e de circa 40 milioane per capito, și locuitorii străzii cheltuesc circa 6 miliarde lei pe an.

ORAȘUL-MINUNE DIN VIITOR

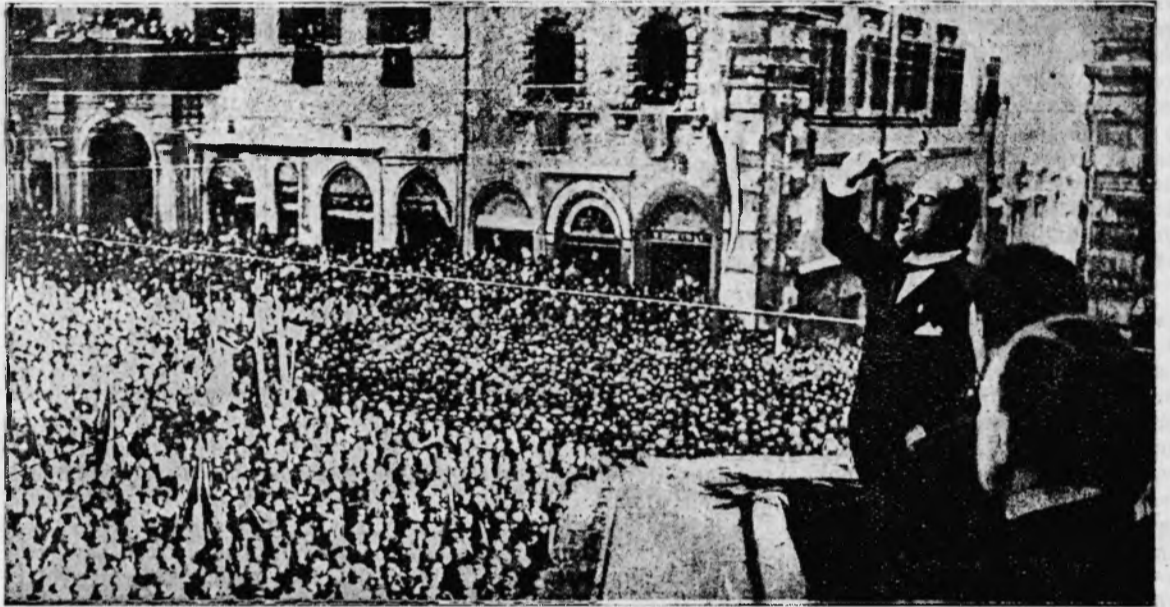
Imaginația lui F. Lang, autorul filmului „Metropolele viitorului”. Ilustrația de mai sus este o priveliște fantastică din văzduh a turnurilor, edificiile „zgârie nori” care vor forma localurile de petrecere și locuire a clasei stăpânitoare. Palatele sunt construite cu precizie matematică și toate la fel. Fiecare acomodează mii de lorzi (domnitori) care sunt eliberați de orice lucru prin munca iobagilor acomodați în părțile mai de jos ale palatelor din noui...

CARTIERELE „MOJICIMEI” PENTRU ACOMODAREA SCLAVILOR

Orașul-mașină în care sclavii s'au rassa inferioară conduc mașinele de tot felul. Camerele în care trăesc sunt curate și sănătoase, dar construite în forma unui coș de albne.

Să introduc și aplică cu succes multe din probabilitățile și posibilitățile circulației care sunt încă numai idei și ipoteze, cu căi ferate pe la etaj și deasupra palatelor, străzi, trotuare și bulevarde prin pământ, pe la etaj, și aeroplane care zboară de pe vârful unui palat pe altul. Aeroplanele vor zbura prin spațiul care desparte palatele, transportând materiale, aprovizionările și pasagerii la locul dorit.

Când Ducele vorbește cămășilor negre...

Premierul italian, Benito Mussolini, Șeful Fascismului vorbește unei întruniri fasciste în Roma.

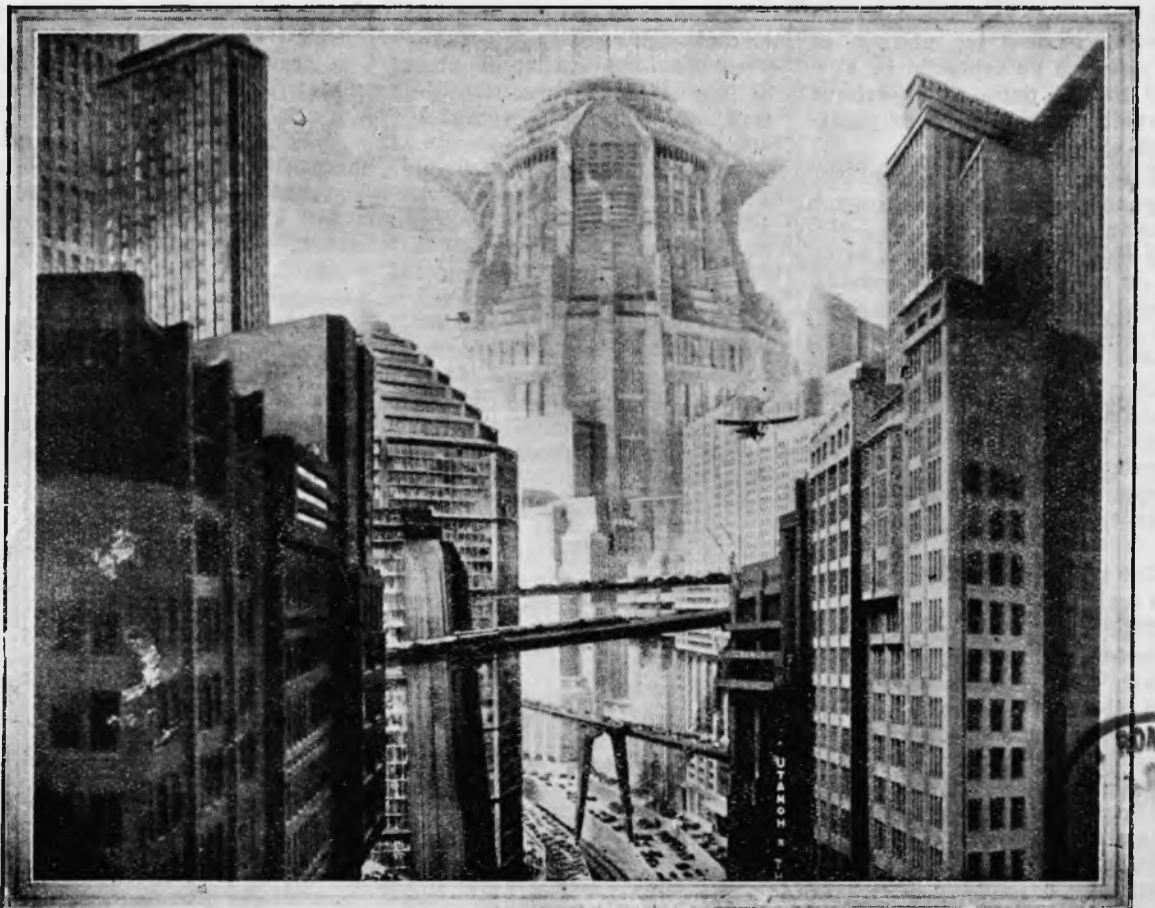
Din minunele prezentului și viitorului.

Posibilitățile
arhitecturii din
viitor.

TRĂIASCĂ ȘEFUL

Cămășile negre salută pe Mussolini la Bologna unde s'a făcut încercarea de asasinare a lui Mussolini.

REALITATEA

FOAIE SĂPTĂMĂNALĂ ILUSTRATĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Cluj, strada Regina Maria Nr. 36.

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg Lei 250
Pe o jumătate de an " 130
Pe trei luni " 70

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America \$2
Jugoslavia și Cehoslovacia . Lei 300

Editor și Redactor: J. B. Sima

DUMINICĂ, 3 APRILIE 1927

Păziți-vă!

Cine-a pățimit o noapte de insomnie într'o infectă cameră dela vr'un hotel de provincie, are experiența lucrului. Când, după o zadarnică trudă, aprinzi lumina, vezi cu scârbă între virgulele murdare de pe tencuiala scorjită o forfoteală de vietăți puturoase, care se grăbesc a se furișa în taina crăpăturilor. În frunte o dihanie umflată, care își conduce puii la atac, îi călăuzește acum să fugă de lumină.

În jurul „Bâncilor de împrumut pe amanet”, forfotesc de asemeni o sumă de indivizi indezirabili și cu ocupații nedefinite, cari se deprind la parazitism călăuziți și protejați de ploșnița bătrână. Clienții permanenți ai licitațiilor la care se vând obiectele nenorociților supți de parazitul major stau la pândă pentru a pune mâna pe obiectele de valoare, evaluate la a cincea parte ca pe urmă să le vândă cu un preț ridicat, ori poate să le reîntoarcă în etichete scârnavă care le-au avut „în depozit”.

Infirmitatea morală perfect definită la conducătorii pretinselor bănci, este puțin accentuată la puii ploșniței, cari păstrând un mic grad de rușine, nu se afixează ca agenți direcți ai „băncei”, dar, în taina licitațiilor publice și cu prețiosul concurs al ploșniței majore, își câștigă mijloacele de trai pe acest drum tinos și murdar, păstrând distanța cuvenită, între ei și codul penal”.

Nimeni n'are naivitatea să creadă că o coloană de revistă, rezumativ, poate fi un suficient desinfectant pentru acești pui de ploșniță. Dacă infirmitatea lor morală și netrebnicia sufletească și intelectuală i-a îndreptat pe acest drum, pentru a deveni pădunchii societății, fără îndoială că nu vor simți nici-o jenă la cetera acestor rânduri. Oamenii normali au însă tot interesul să se păzească de contactul cu ei și să-i fie cel puțin la depărtarea cuvenită, fernidu-se ca de purtătorii exantematicului.

Pare-mi-se că o lege maghiară îi pune pe acești paraziți,—sub raportul drepturilor politice,—atături de proxeneți, pentru a se ști că nu pot pătrunde între oamenii cinstiți și a fixa o linie de demarcație peste care nu trebuie să treacă infirmități morali.

Cum la noi nu este asemenea text, aceste triste exemplare a speței umane pot circula în toată libertatea, se bucură de toate drepturile, ba mai mult, au îndrăzneala să se infigă la locuri de frunte.

Cel puțin păziți-vă de atinge-rea lor!

Păziți-vă avutul și mai ales obiectele de valoare, căci odată intrate în mâna traficantilor imorali și mai ales în casele de „bancă pe amanet” sunt pierdute aproape definitiv, dar mai ales păziți-vă de contactul acestor schilozi morali pentru cari exploatarea sângeroasă a celor mai crâncene nevoi este rațiunea existenței lor.

Dacă elasticitatea exploatarea capitaliste nu prea cunoaște o limită morală și ea se exercită potrivit cu lipsa de conștiință a celor ce exploatează, pentrucă,—după cum zice,—barul n'are miros” și deci nu poartă cu el originea sa; dacă în societatea actuală îmbogățitul nu este tras la răspundere asupra mijloacelor cari i-au adus averea; dacă odată stăpân pe milioanele stoarse din lacrimile nenorociților, el își poate permite luxul nu numai, de-a stropi cu noroiul ce fășnește de sub roțile automobilului, dar și îndrăzneala de-ași croi un loc de frunte în rândurile societății, sfidând cu nerușinare pe oamenii săraci dar cinstiți; dacă legile nu limitează puterea de exploatare capitalistă și nu țarcuesc pe infirmități morali, pentru a nu contamina societatea cu ambulanțele lor cadavre, un ne rămâne de cât singurul drum al disprețului.

Prin urmare păziți-vă de „Bâncile de împrumut pe amanet”, de stăpânii și interpușii acestor „instituții” parazitare, de agenții mari și mărunți, — pui de paraziți, cari se pregătesc pentru o viitoare exploatare, — ca cel puțin acoperiți de opriri public să se retragă în crăpăturile tapetului social și să nu iasă decât în taină și cu frica pentru a-și exercita scârnavă lor meserie.

Păziți-vă!

Spre libertatea comerțului

După atâția ani de svărcolire națională, de chibzuirii nereușite în marele ogor al țării românești, în loc să ne apropiem de situația normală dinaintea războiului mondial, în chivernisirea țării noastre încep să apară urmele, petele negre ale unui anarhism mediocre, inspirător de îngrijire și teamă.

Anii lungi și grei de ne isbită experiențe economice au demonstrat credem, îndeajuns și celor mai nepricepuți indivizi, cari își iau aere grave de mari economiști, și chiar celor mai îndărătnici dintre ei, că îngrădirile impuse comerțului n'au putut contribui câtuși de puțin la îndreptarea situației, la ieftinirea traiului de toate zilele.

Prețurile maximale fixate în pripă de către autorități, la intervențiile telegrafice ale superiorilor, n'au ajutat decât la gonirea mărfurilor de pe piețe, dând posibilitatea comercianților falși și improvizați, precum și unei imense armate de intermediari pungăși și lipsiți de orice scrupule, să speculeze asupra nevoilor obștești și să scoabă bunul renume al comerțului românesc temeinic și cinstit, căruia îi datorăm o însemnată parte din prosperitatea și prosperarea țării noastre, până la data izbucnirii războiului de întregire a neamului.

Multe legi aduse de oameni fără experiență și fără să-și întrebe conștiința, dacă au în acest sens organe executorii destul de încercate și ferme santinele ale dreptății, n'au ajutat și nu ajută decât la încurajarea abuzurilor administrative. Aceste legi în loc să fie considerate de mijloace, prin executarea cărora s'ar putea pune capăt exceselor în prețurile de pe piață și prin aplicarea cărora s'ar putea înfrâna specula crescândă, au dovedit și celor mai naivi „bărbați de stat” nu numai că nu pot înfrâna demoralizarea comerțului nostru, ci dimpotrivă fac ca această demoralizare să ia proporții mai mari și încercă mai mult ițele comerțului solid.

E și natural. Un comerciant prins că înșală publicul cu prețurile sale fantastice temându-se de pedeapsa nemiloasă a legii contra speculei, încearcă să mituiască factorii respectivi încredințați cu anchetarea cazurilor. În acest scop asvârle miile, su-

tele de mii și chiar milioanele fără milă și fără să-și cumpănească faptele.

În cele mai multe cazuri propunerile sale nu dau greș și sunt primite de către funcționarii trași de foame și amenințați de sărăcie, nu fără oareșcare satisfacție.

Astfel prezentându-ni-se lucrurile abuzul denunțat este considerat ca săvârșit din rea credință, fără teme și toată afacerea aceasta necisită este pusă la punct, este trecută „la dosar”.

Să nu credeți însă, iubiți cititori, că chestiunea s'a sfârșit aici. Nu! Comerciantul, după cum e și logic, nu poate admite ca să rămână în pagubă cu suma împărțită controlorilor și ca să-și recâștige bani, urcă din nou prețurile articolelor și noi, publicul mare cumpărător . . . plătim, plătim până ne spetim, căci dacă nu dăm cât ni-se cere, rămânem fără cele trebuincioase.

Roata speculei se învârtă în modul acesta mai departe, până la infinit.

Întrebăm însă până când? cetățenii credincioși și pașnici nu mai pot suporta!

Piedicile puse circulației libere a produselor agricole cum și exportului în general, au contribuit la descurajarea producătorilor, iar abuzurile cu rechizițiunile și taxele exorbitante i-au decepționat și mai mult.

Situația precară de astăzi trebuie deci socotită ca rezultat al stăvilirii libertății comerțului.

Comerțul nu poate trăi și nu se poate dezvolta fără ca jocul ofertei și al cererii să fie liber.

Fără concurență și fără sporirea produselor nu putem avea nici ieftinirea traiului, nici ameliorarea finanțelor țării.

Comercianții din țară și chiar și cei mai autorizați frunțași ai comerțului și industriei cer autorizarea grabnică și deplină a libertății comerțului.

Dacă însă guvernul n'are curajul unei hotărâri în acest sens, să dea libertatea comerțului sub titlul de încercare, dacă nici astfel situația nu s'ar îmbunătăți, va putea cu ușurință și în scurt timp să închidă granițele din nou. Încercarea aceasta va trebui făcută însă cu orice preț și cât mai curând.

Este doar interesul vital al țării în joc.

Frunțașilor comerțului român va trebui să le acordăm încrederea și să le sprijinim și executăm cererea: libertatea comerțului!

Mereu la lucru, dacă te odihnești, RUGINEȘTI.—Voltaire.

Nu e greu să găsești adevărul, e greu să ai dorința de a-l găsi.—N. Iorga.

Cine spune prea fățiș adevărul, nouă orașe îl GONESC.—Zicală turcească.

Un comerciant care vrea să aibă câștig în afaceri, trebuie să înceapă prin a-și câștiga mai întâi reputația de om CINSTIT.—Lord Chesterfield.

Nu mai doi sunt nesătui—cel care umblă după știință și cel care umblă după bogăție.—Arab.

Purtați-vă cu cei mai mari, ca și cu FOCUL: nu stați, nici prea departe.—Diogene.

STRIGATUL urăște pe cei NESTRICĂȚI și orice VINOVAȚI e dușmanul NEVINOVAȚIEI.—Körner.

Nu judeca meritul cuiva, după calitățile ce are, ci după întrebuințarea ce DĂ el acestor calități.—La Rochefoucauld.

Săracului îi lipsesc multe, avarului TOATE.—Seneca.

Cine nu poate nimic și nu știe nimic, acela-i pretutindeni de PRISOS.—Möllers Kalender.

«Realitatea» politică

EXPOZIȚIA DE PRIMĂVARĂ A GUVERNULUI

Aniversarea unui an de guvernare

1. Căile Ferate.
2. Îmbunătățirea stării corpului didactic
3. Stabilitatea Leului.
4. Șoselele naționale.
5. Podul normalizării.
6. Împrumutul extern.
7. Mania persecuțiilor.
8. Colaborarea guvernului cu minoritățile.

DIVORȚUL DOCTORULUI LUPU

D-rul Lupu: „Mi se frânge inima după brunete”.

MODA

„Papa Pius a emis un apel către bărbați să curme nebunia modei care a cuprins pe femeia modernă”.—Ziarele.

EA. — „Ce ai în cap părlitul?”
EL (venind dela biserică). — „Spiritul voiește să vorbească . . . dar trupul e neputincios!”

Femeia modernă: Cu câine în loc de copil

EMEEA se modernizează. Lupta de emancipare, de eliberare de sub „jugul” bărbatului, câștigă teren pe fiecare zi. Dacă în unele țări și părți ale lumii ușa pentru lupta pe față a femeii împotriva bărbatului este încă închisă, nu înseamnă că ea a dat sau dă înapoi. În nici un caz. Lupta pe care o duce, și mai ales armele de care se folosește sunt mult mai rafinate și eficiente decât lupta pe care ar avea să o ducă cu bărbatul în mod deschis.

Cele trei arme de care femeia modernă se folosește în lupta ei împotriva „țiranului”—bărbatul—sunt: MODA, SCAPAREA de BUCĂTĂRIE și LIPSIREA de COPII.

Un vechiu proverb spune: „Cel care știe a-și stăpâni spiritul, este mai puternic ca cel care cucerește o cetate.”

Ori „spiritul bărbatului” este astăzi complet cucerit de eroina MODEI, amatoarea CĂINELUI și invențiunea SONERIEI din prânzit la bucătărie. Ar fi de prisos să spunem că bărbatul a și ingenușiat în fața acestor DREPTURI de acum câștigate ale femeii. Dacă are ceva de zis, sau dacă are vre-o plângere împotriva acestor „drepturi”, tot ce poate să obțină este doar o păsuire, o amănare, o indulgere a împlinirii „obligărilor” sale de cap al familiei, pe care mâine sau poimâine va trebui să le execute.

MODA, este cea mai puternică armă a femeii împotriva bărbatului. Cu ajutorul acestei arme perfide și criminale a femeii moderne mulți bărbați au fost ingenușiați atât financiarmente cât și în ce privește starea lor socială. La un proces de divorț care a avut loc mai în toamna trecută într-o țară bogată din apus s'a constatat cu date, facturi și documente legale ajungerea în faliment a unui multi-milionar din cauza MODEI. Inchipuți-vă pe o femeie care nu purta ciorapi decât în valoare de 100 de mii lei pe-rechea, ultima modă dela Paris sau Dumnezeu știe de unde. O pereche două ar mai merge; dar regina ciorapilor a trebuit să aibă 1200 perechi de asemenea

FIECARE CU AL EI

Lipsirea de copii e cel mai nou asalt al femeii. Femeia modernă ține mai mult la câine ca la un copil, socoate de mai mare cinste să meargă pe stradă cu un câine murdar cu sgardă, sau legat cu o ată, decât cu un copil bine înbrăcat, robust și frumuseț de mână.

Femeii moderne îi place mai bine să audă lătratul câinelui în casă decât plânsul copilului.

Sunt două blesteme: unul asupra bărbatului și unul a supra femeii. Acestea sunt: „Cu SUDO-AREA feței vei câștiga pâinea ta”, iar asupra femeii: „Cu durere vei naște COPII.”

Vrând, nevrând bărbatul trebuie să-și ispășească blestemul, Femeia modernă caută să se sustragă acestei datorii și preferă să umble cu câinele.

ciorapi, pe care îi schimba de trei ori la zi.

Dacă eroina emancipării femeilor amintită mai sus a fost atât de „circumspectă” în ce privește ciorapii, ne putem închipui care a fost „economia” ei cu privire la alte habilimente ale femeii moderne, ca bijuterii, blănuri, ghete, pantofi, bluze, rochii, etc. etc.

Bărbatul a fost invins, ingenușiat și umilit până la ruină și dispreț public.

Vara trecută a murit multi-milionarul american Vanderbilt, care în urma morții tatălui său a moștenit o avere de 4 miliarde lei. Lumea american este surprinsă ce s'a făcut cu aceste miliarde căci la moartea sa sus numitul miliardar n'a lăsat de cât o datorie de 15 milioane lei, o femeie și un copil care a trebuit să zică rămas bun celor 12 mașini sau automobile pe care le avea înainte și să ia o ocupație mai cinstită și onorabilă.

Cine are mult, mult chețuește, spune un proverb. Și moda, care chinuie pe cei bogați, chinuie toate păturile sociale. Cele patru anotimpuri ale anului au devenit sezoane de speculație a „modiștilor.” Haine bune nepurtate și costisitoare sunt vândute la vechituri sau la țigani pentru că le-a trecut moda. E de ajuns

ca o femeie să umble cu un busture pe cap ca toate femeile să alerge după busturi. Bărbatul poate să facă ce vrea, dar femeia insistă că zeul modei trebuie imblânzit cu jertfa reglementară a celor patru sezoane, plus Paștile, Crăciunul, Rusaliile și alte ocazii de exploatare a bărbatului.

Am văzut oameni îndatorindu-se pe la prieteni sau la bănci sau cumpără pe credit pentru a putea face față acestei arme turbate a femeii, cu care îl săgeată în fiecare zi.

Femeia care se ține la modă cu bani împrumutați este o necinste pentru sine însăși și o disgrăție pentru bărbat.

Este departe de noi gândul de a dori stavilirea progresului, modificării portului și adoptarea vestmintelor mai igienice și practice, necesare sănătății și gradului de cultură și civilizație a timpului în care trăim. Dar ceea ce se face astăzi este un scandal și o bătaie de joc a femeii față de bărbat.

O altă armă a femeii moderne împotriva bărbatului este descărcarea și de sarcinile gospodăriei casnice.

În ochii femeii moderne datoriile gospodăriei casnice nu sunt decât un jug, o necinste, o ru-

șine, de care bărbatul trebuie să scutească. În conversația dintre două prietene, după introducerile de rigoare, prima întrebare pe care o auzi este aceasta: „Ai bucatărească; ești mulțumită cu servitoarea, cu guvernanta pentru copii? etc. Răspunsul: „Vai de mine, cum să nu am. Își poate cineva închipui altfel?” Astfel oamenii funcționari, comerciali mici și de alte profesii, cu venite strict mărginite îi vezi plătind servitoare și bucatăreșe, iar „doamna” modernă doar, face vizite sau se plimbă pe stradă în timp ce bărbatul își tocește cotele pe biurouri sau aleargă în dreapta sau în stânga să câștige trânditul ban care este asvârlit fără milă pe toate nimicurile.

LIPSIREA de copii cel mai nou asalt al femeii. Femeia modernă ține mai mult la câine ca la un copil, socoate de mai mare cinste să meargă pe stradă cu un câine murdar cu sgardă sau legat de ată decât cu un copil bine îmbrăcat, robust și frumuseț de mână. Și chiar dacă are copil, copilul poate să meargă cu servitoarea iar ea... pentru ea e la modă să meargă cu câinele!

Vai de copilul crescut de guvernante sau de servitoare.

Fiecare mamă ar trebui să citească aceste rânduri de Coșbuc: „Până la 5 ani copilul cu nuiaua [TU să-l crești, Zece ani apoi cu vorba cât de rău [să-l dojenești, Iar d'aci ca pe-un prieten cu blăn [dețe-l stăpânești.”

„Un copil rău crescut e un cuiu la sicriul mamei”, scrie Vlahuța.

Carmen Sylva, pseudonimul iubitei regine a românilor, spune:

„Viitorul țării îl țese femeia.”

Cea mai înaltă misiune a femeii pe pământ a fost nașterea și creșterea copiilor. Țesătura societății omeneste este atât de bună sau atât de rea cum o face femeia. Mamele bune care își iubesc și cresc cu atențiune și îngrijire copiii sunt EROINELE rasei omeneste.

Statele Unite serbează în fiecare an o zi specială numită „Serbătoarea Mamei”, în care zi se fac manifestațiuni, se strâng ajutoare, se țin discursuri și se face totul în spre cinstea și ajutorarea ei.

După o statistică franceză din cele 11 milioane 696 mii de familii din Franța, 1 milion 830 mii n'au nici un copil, iar 3 milioane 268 mii au fiecare câte un copil, 2 milioane 7 sute 76 mii au câte 2 copii. După această statistică poporul francez merge spre declin.

La Paris se văd mai mulți câini pe stradă decât copii. Femeia modernă a Parisului nu se poate deranja cu copii, fiind că e plictisitor și o rețin dela alte treburi pe care modernismul i-le impune.

Femeia cu câinele pe stradă și fără copii acasă, în cazul când faptul se atribuie ei, este de disprețuit.

Cum însă moda mereu se schimbă iar femeia este atât de vulnerabilă, prezicem că se va schimba și moda cu câinele. Poimâine ne vom trezi că femeia modernă umblă cu pisica pe stradă, cu purcelul, cu vițelul sau cu alt animal care va fi la modă.

LUMEA PESTE 700 DE ANI

Cum va fi New-York-ul în anul 2660

Un roman științific despre viitor

Privind în viitor ingeniiosul om de știință și redactor al revistei „Știință și Invențiune” prezice o lume cu orașe în văzduh, zboruri la Marte, când oamenii vor învăța în timp ce dorm și orice lucrare va fi făcută de către mașini cari se vor mișca la auzul comandai omului.

În telefonul viitor vorbitorii își vor vedea fețele tot-așa de bine ca și când ar fi unul în prezența altuia.

ÎN cartea sa intitulată „Ralph 124 C. 41+”, Hugo Gernsback, cunoscutul om de știință și redactorul revistei „Știință și Invențiune”, ne înfățișează o imagine vie a minunatei noastre lumi în anul 2660, când drumuri interplanetare, vor duce spre planeta Marte, și înspre celelalte planete, când legea gravitației va fi învinsă și oameni vor pluti în văzduh, iar cea mai mare parte dintre problemele actuale ale existenței vor fi rezolvate prin știință. Cartea este un roman științific tot atât de interesant ca și cartea lui H. G. Wells, „The Martians” (Martianii), și în multe privințe mai în conformitate cu legile cunoscute ale științei.

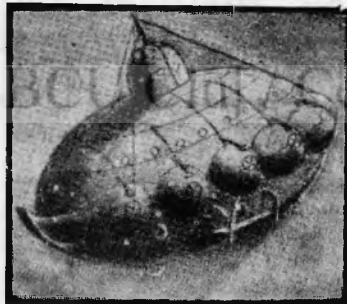
„Când vibrațiile încetară în laborator, bărbatul voinic se sculă de pe scaunul de sticlă și privi la aparatul complicat, care se afla pe masă. Era complet până în cel mai din urmă amănunt. Privi apoi la calendar și văzu că este 1 Septembrie din anul 2660. Măine va fi o zi mare și foarte ocupată pentru dansul, avea să asiste la faza finală a experienței care durează de trei ani. Căscă și se întinse în toată lungimea sa, arătând un trup mult mai voinic decât acela al majorității oamenilor din timpul său, și apropiindu-se întrucâtva de acela al uriașilor locuitori din planeta Marte.

„Totuși superioritatea sa fizică era ca nimica comparată cu aceea a minții sale gigantice. Era Ralph 124 C. 41+, unul dintre cei mai mari promulgatori ai științei creștine și unul dintre cei zece locuitori ai pământului cari singuri aveau voie să adauge semnul Plus (+) după numele lor.

Îndreptându-se spre Telephot-ul din perete, el apăsă mai mulți butoni și peste câteva clipe, placa Telephotului se lumină, înfățișând chipul prietenului său.”

Astfel oamenii din 2660 puteau comunica unul cu celalalt, oricâte mii de kilometri îi despărțeau. Telephotul le înfățișa chipul prietenilor în timp ce convorbirea se făcea prin telegrafie fără fir.

O greșală a postului „Central”, îl puse pe Ralph în legătură cu „Ser-

Zburătorul interplanetar pentru comunicație, transporturi și vizite dela o planetă la alta

viciul Intercontinental, și el văzu în fața sa o femeie tânără și frumoasă care vorbea francezește. Întoarse manivela „Corectorului lingvistic”, care traducea franceza sau oricare altă limbă pe care n'o înțelegea.

Un gîngăș Detectophone răspundea mecanic glasului omenesc, furnizând lumină, căldură și alte necesități, numai după un singur cuvânt.

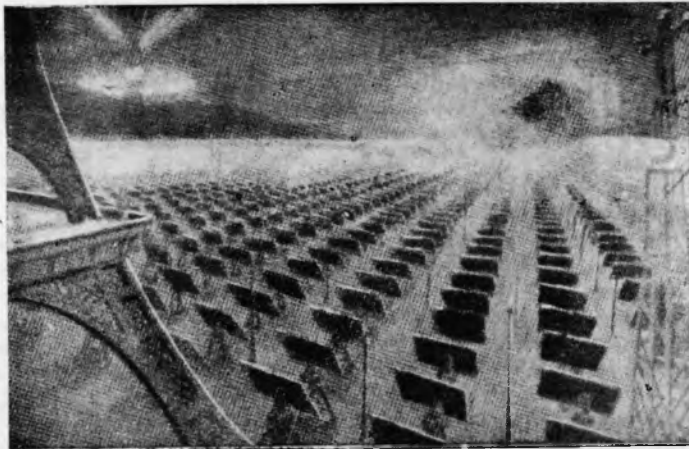
Tânăra femeie se afla în Elveția. În toate țările existau ingineri cari regulau timpul, menținându-l întotdeauna frumos și senin. Din nefericire însă, spunea tânăra femeie, inginerii din districtul său încetaseră lucrul, indicând depresiune atmosferică la cele patru turnuri Meteorologice; ei lăsară să le scape curenții de mare tensiune cari se precipitau cu o viteză vertiginosă cauzând mare frig. După câteva ore numai tot ținutul fusese acoperit de zăpadă care se menținea de 4 zile.

Pe când vorbea, o enormă avalanșă artificială începu să coboare asupra casei sale. Din New-York, Ralph se folosi de imensele resurse ale științei

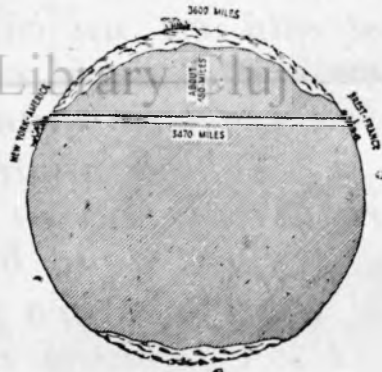
spre a salva această fată din Elveția, topind prin telegrafia fără fir avalanșa care începu a se scurge fără pericol de pe munte.

„Casa” lui Ralph, care era un turn de șase sute cincizeci de picioare înălțime, având treizeci de picioare în diametru era clădită în întregime din cărămidă de cristal și platină, și era una din curiozitățile New-Yorkului. Ralph inventase un instrument care-i așternea gândurile pe hârtie. Își înconjură capul cu o dungă de piele; la fiecare capăt al acestei fâșii de piele era adăugată o manivelă rotundă de metal care-i apăsa de aproape pe temple. Dela fiecare din aceste discuri sau manivele pornea un fir electric izolat care ducea spre o mică cutie pătrată a Menografului, adică aparatul care așternea gândurile sale pe hârtie.

Apăsă apoi asupra unui buton și se auzi un ușor zumzăit; două lumini cari ardeau cu o flacără fosforescentă, verde, se aprinseră în chip simultan. Luă în mână un buton care era legat de Menograf printr-o coardă flexibilă, și apoi se rezimă în fotoliu. După câteva clipe de chibzuire apăsă asupra butonului și imediat cuvintele sale apărură, scrise cu cerneală, pe o panglică albă de hârtie, asemănătoare celor întrebuințate în telegrafie. Acela care vroia să-și scrie gândurile n'avea decât să apese un buton care

Forța motrică și de iluminare se va obține dela Soare cu ajutorul oglinzilor reflectoare, care va fi apoi transformată în energie sau putere electrică

Tunelul care să va săpa pe sub atlantic dela New York până la Brest, Franța, la o adâncime de 450 mile sau circa 750 km. în Mare.

punea în mișcare atât mecanismul cât și pana care reproducea astfel gândul; textul fiind pe înțelesul oricui.

Totuși îi mai rămănea lui Ralph să perfecționeze Hypnobioscopul, care transmitea cuvintele direct în creierul adormit în așa chip încât să-și poată cinea aminti a doua zi dimineață toate cele întâmplate în ziua precedentă. Luera acesta era posibil, făcând ca impulsurile să acționeze direct asupra creierului. Cu alte cuvinte, era tot o formă a Menografului, căruia i-se făcuseră anumite adăugări. Deși în stare pasivă, mintea putea totuși să absoarbă imediat impresia, în chip mecanic, și în felul acesta o poveste citită cu ajutorul Hypnobioscopului lăsa o impresie mult mai puternică decât atunci când ar fi fost citită în stare conștientă.

Mii și mii de ani de-a rândul omenirea își pierdea jumătate din viața cu somnul—viața negativă. Invențiunea lui Ralph schimbă această situațiune. — Nimeni nu-și mai pierdea noaptea. Toate cărțile erau ci-

tite în timpul somnului. Chiar și cea mai mare parte de studii se absolveau în timpul somnului. Unii oameni posedau zece limbi diferite în timpul somnului. Acei copii cari n'aveau succes la învățătură în orele lor de conștiență, deveneau școlari buni, dacă repetau lecțiile lor în timpul somnului.

Tânăra elvețiană veni la New-York cu ajutorul noului „Tub Subatlantic”, care ducea în linie directă dela Brest (Franța) la New-York. Distanța aceasta pe suprafața pământului este de 3700 mile, dar în linie dreaptă este redusă la 3470 mile.

Automobilele nu aveau roți; erau puse în mișcare prin magnetism. La distanțe de 100 de metri se aflau puternice tuburi electro-magnetice în lungime de vreo 30 picioare, prin cari treceau automobilele. Fiecare electro-magnet exercita o mișcare puternică asupra automobilului. Când acesta se depărta la o distanță de două picioare numai de magnet, curentul era întrerupt, iar automobilul făcea un spațiu până ajungea la alt electro-magnet următor, la o distanță de vreo 300 picioare.

După ce trecea prin vreo 25 de electro-magneți, ajungea la viteza de aproximativ 300 kilometri pe oră. Magnetismul ținea automobilul suspendat în aer.

Când vizitatoarei îi fu foame, omul de știință o călăuzi spre „Cafeneaua științifică”.

Mai întâi o conduse spre o cameră foarte mare, închisă hermetic unde sute de oameni citeau sau vorbeau.

„Aerul de aci este foarte înviorător”, spuse dansul, căci este întrucât cu anumite gaze inofensive cari au de scop să-ți facă poftă înainte de masă.”

Se îndreptară apoi spre sala de mâncare obișnuită. Nu existau chelneri și nu se auzea vreun zgomot, decât doar o muzică tainică ce venea din depărtare.

Se așezară la masă pe care erau aplicate niște curioase tablii de argint cu mulți butoni. Fiecare luă loc la o astfel de tablă. La capăt avea un tub flexibil de care se fixa

(Citiți continuarea în pag. 6-a)

Arderea pe stâlp a Jeanei d'Arc

Tragedia care a pus capăt vieții celei mai mari eroine a Franței zugrăvită în cuvinte sfâșietoare

Arestarea prin înșelăciune a Jeanei d'Arc la Compiègne. Istoricul episod într-o nouă lumină.

NTREAGA Franța este viu interesată de-o istorie nouă, foarte îndrăzneată, asupra Jeanei d'Arc, scrisă de Joseph Delleil. Volumul a fost premiul apreciat de „Femina—Vie heureuse”, cea mai de seamă revistă artistică și literară a femeii franceze. Totuși cartea este sever criticată de mulți pentru că „tratează cu o sinceritate inutilă”, despre acea care a fost cea mai mare eroină a Franței, cât și o sfântă canonică.

Joseph Delleil este cunoscut ca „suprarealist” scrie cu extraordinară vigoare și pitoresc, dar se oprește asupra unor amănunte pe cari multe persoane le socot inutile. El a adus la lumină mai multe episoade necunoscute sau nerăspândite din viața Jeanei d'Arc. O scenă interesantă este când neputinciosul rege al Franței, pe care Jeana îl salvase, încearcă să facă dragoste cu dânsa și este respins. Un alt episod pitoresc și prea puțin cunoscut este acela al blondei englezoaice pe care englezii o înarmară și o îmbrăcară într-o armătură completă, trimițând-o să rivalizeze cu Jeana și să contrabalanseze prestigiul ei miraculos. Jeana se luptă cu dânsa și-o învinse. Autorul a strâns o mulțime de amănunte privitoare la arderea Jeanei, pe cari ni-le prezintă într'un capitol, care fără îndoială este cel mai remarcabil din acest volum și ale cărui pasagii mai importante urmează aci:

„Indată ce Jeana se vindecă de boală, pe când era încă slăbită din puteri, începură s'o tortureze. Asta cu scopul esențial de-a o face să admită falsitatea și origina necurată a „Vocilor”, sale. Era necesar să se dovedească că Jeana este o vrăjitoare, pentru ca condamnarea și arderea ei pe rug să poată urma ca un fapt natural.

La vederea aparatului de tortură și a tuturor acelor instrumente așezate într'o ordine înspăimântătoare, tânără fată isbucni în plâns. În chip sălbatec o legară de un cal de lemn, aplicându-i tortura cizmelor. Tortură inutilă! Cu vocea stinsă, Jeana suspinând zise:

„Dacă voi muri sper că mă veți îngropa în pământ sfânt”.

Trebuia să bage frica în sufletul ei. Acest copil slăbit, această nevinovată copilă a pământului nu va putea desigur rezista încercării terribile a „Admonestărilor”. Deaceia veni porunca să fie admonestată de trei ori”.

Această scenă dramatică se întâmplă în 24 Mai, în cimitirul din Saint Oueu, în mijlocul mormintelor și a monumentelor funebre. Se ridicase două eșafoduri acoperite cu catifea roșie. Pe unul se așezau judecătorii pe celălalt Jeana singură. În fața ei sta preotul care ține „Admonestarea”, iar în stânga sa călăul.

Preotul o amenința ba cu ororile acestei lumi, ba cu ororile lumii viitoare. Căzu în genunchi în fața Jeanei rugând-o să-și renege cele spuse, și striga: „Renunță la cele

Un portret favorit al Jeanei d'Arc îmbrăcată în hainele ei de armură

O veche statuie a Jeanei făcută la 1492, care arată detailat hainele de armură în care era îmbrăcată

afirmate, căci de nu, vei fi arsă de vi”.

El predica atât de elocuent încât masa fu extaziată și amenința atât pe prizonieră cât și pe judecătorii deoarece erau prea drăguți cu dânsa.

* * *

„Eu reneg... și Jeana căzu leșnă pe eșafod. O duseră înapoi la închisoare în timp ce tribunalul dresa actele. Indată însă ce-și veni în fire fu îngrozită de cele ce făcuse. Trimise după Cauchon (acuzatorul ei francez) strigându-i de pe patul de pae: „Nu, nu, vocile mele nu m'au înșelat; vocile acelea erau dela Dumnezeu!”

Dar orice speranță pierise pentru dânsa, de la acea dată. Englezii posedau ceace doriseră: o renegare publică. Restul era bun pentru foc.

În timpul nopții, pe când Jeana își mărturisea vocile, Cauchon, se ocupa de detaliile condamnării, iar soldații englezi pregăteau rugul pentru mâine.

Acesta fu ridicat în Place du Vieuse Marché, la Roneau, unde obișnuit era piața de pește. Piața era pe sfârșite, oamenii îndepărtau la repezeală coșurile și învelișurile cărufelor. Pe jos se vedeau rămășițe de pește, capete, grâmezi de scoici, etc., La o cârciumă, călăul, fără

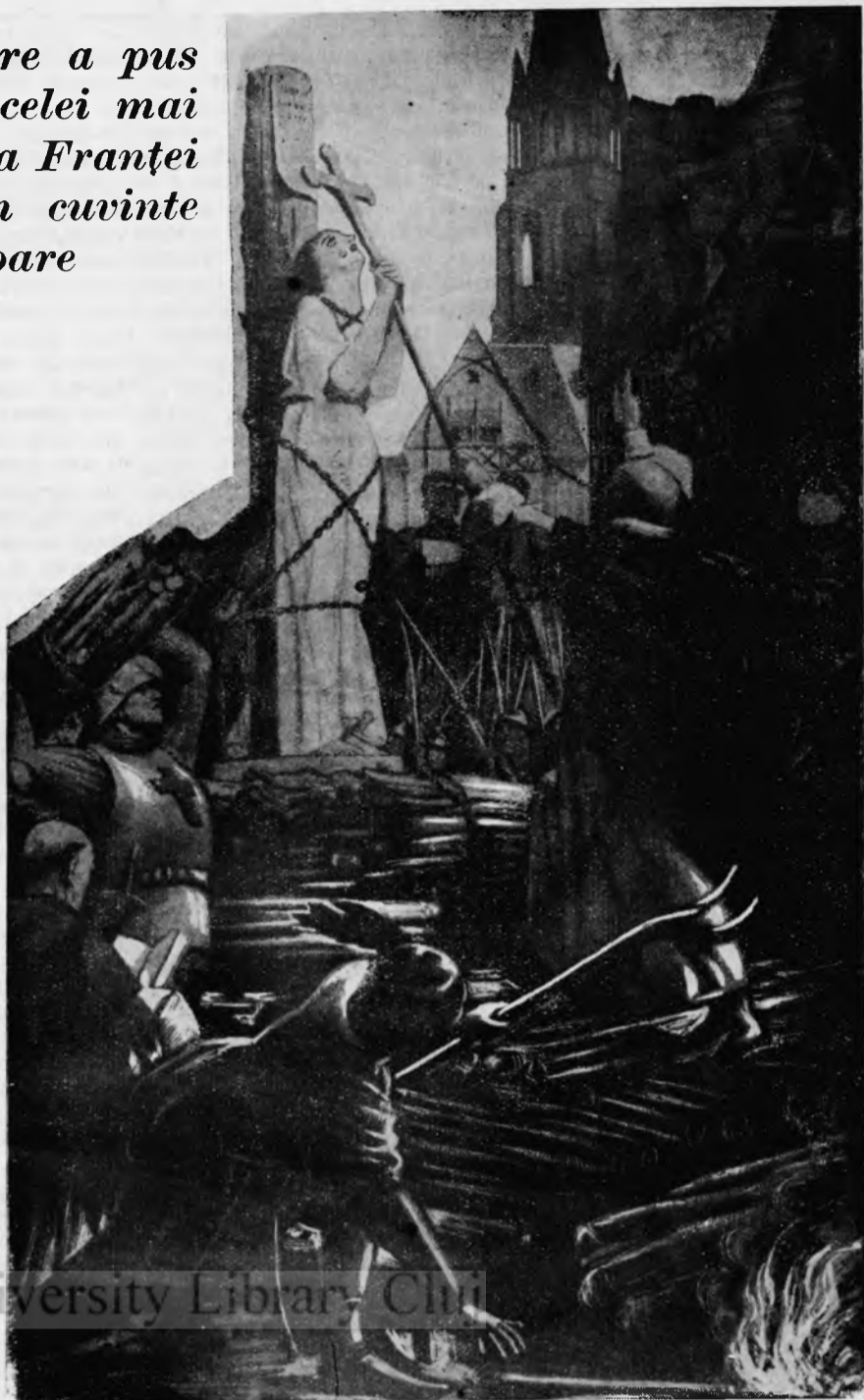
surtuc bea voios un păhărel de vin alb.

La orele 8.10 autoritățile începură să facă ordine și patrurile umblau de gardă. Indată începură să vină și copii cari voiau să asiste la spectacol. Mitropolitul Cauchon aruncă o privire asupra întregii orânduiri și plecă. Incetul cu incetul poporul sosea în număr mereu crescând din toate părțile.

La orele 10 Jeana fu adusă într'un vagon închis, care se opri în fața locului unde avea să fie martirul ei. Era un teanc înalt, pătrat, de lemn de măr. Jeana în cămașe și în fustă numai, cu picioarele goale, coborî din vagon. Aruncă o privire asupra spectatorilor. Cauchon se afla în rândul întâi cu mitra și cu un crucifix. Jeana îi strigă: „Mor din cauza ta”.

Călăul începu să desfășoare cântăți mari de frânghie. Soldații veneau și plecau, răzând voioși. Păsările ciripeau în soarele de Mai.

Un funcționar, împiedicat de mâncile lungi ale hainei și o mulțime de pergamente, mormăi sentința de moarte, care fu stampilată de înalta curte. La un semn călăul apucă pe fecioară. O târî spre rug împingând-o înspre movila de lemn. Jeana se lăsă în voia soartei sale, într'un fel de stare de inconștință, trup inert, aproape mort. Spre a grăbi proce-

Cruda tragedie a Jeanei d'Arc arsă pe stâlp în Piața Peștelui

deul, soldații făcură o scară din spațele lor ridicând pe Jeana în vârful movelei.

Ajunsa în vârf, Jeana, își reveni în simțire. Văzu la picioarele sale o floare care se agățase de-o bucată de lemn. Nu doria ca floarea să piară în flăcări și avu milă de ea. O ridică, o sărută și întinzând-o călăului, zise: „scap-o, scap-o”.

Cu un rânjet, călăul luă floarea și o fixă de haină. Apoi începu s'o lege pe Jeana de rug, fluerând și strângând frânghiile tot mai mult. După aceea îi atarnă pe piept un placard, care purta următoarea inscripțiune:

Jeana, care se numi Fecioară, Minoinoasă, făcătoare de rele, Înșelătoare și vrăjitoare; Superstițioasă, blasfemând pe Domnul. Prezumțioasă și trădătoare a Creștinătății în Isus Christos. Lăudăroasă, închinându-se la idoli, Crudă, invocând pe Diavolul, Renegată, eretică.

Călăul coborî de pe rug și Jeana rămase singură. Ah Jeana, Jeana, acum ești la înălțimea supremă, în toată splendoarea destinului tău. Te afli pe o culme în haina ta lungă, albă. Picioarele tale goale, frumoasele tale picioare de fecioară, strălucesc asupra orizontului meu ca niște roze albe. Inima ta este mai caldă decât flăcările. Prin haina ta, văd frumoșelea fragilă a trupului tău, liniile prelungite ale coapselor tale și ridicătura pieptului tău. O fecioară, fecioară a sufletului meu, creatură mică cu bun simț și carne curată, fată mică, mai plâng și acum pentru că ai numai nouăsprezece ani!

De pe rug Jeana privia spectacolul pe care i-l oferea mulțimea și orașul. Era una din acele clipe de liniște patetică care precedează marile cataclisme, una din acele tăceri în-

cărcate cu moarte. Soldații în tunică roșie se plimbau împrejur, aruncând priviri ciudate. Grupuri de maimuțe cu fețele albastre, rosteau tatăl nostru. Fete tinere în rochii roșii își ochiau amanții. Băieții se jucau prin colțuri, în așteptarea spectacolului. În răstimpuri se auzeau comande militare. Un bătrân cu barba albă, în primul rând de spectatori dejuna, îmbucând dintr'un cârnaț.

Sus, Jeana plutea deasupra mulțimei. Era la aceeași înălțime cu vârful copacilor și acoperișurile casei. Ceasurile îi priviau în față, iar cerul era în jurul ei și în ea. Privi orașul acesta care avea vreo mie de biserici gotice, acoperite cu dantele ca o femeie, la turnulețele cari se ridicau spre ceruri; privi la acele fabuloase broderii de piatră, aceste giuvaeruri artistice. Era într'adevăr o splendidă zi de Mai. Păsările înviorate de căldură, săreau de pe-o cracă pe alta, zburând în jurul rugului. O păsărică se cocoță pe capul Jeanei, pe părul său auriu ca bobul. Jeana zâmbi, bucurându-se cu păsărică.

În clipa aceea călăul aprinse focul. Jeana îl văzu și, cuprinsă de-o dată de frică, strigă: Roneu, Roneu, tu vei fi ultima mea odihnă”!

Focul se întindea dela un lemn la altul, croindu-și drum, implacabil. Ca și salvarea modernă înainta cu pași mici, subminând și fulgerând. Acum Jeana începu să se cutremure de groază. Trupul său se speria de jertfă. „Vai de mine, ah!” strigă ea. „Trebuie oare ca trupul meu de fecioară să fie prefăcut în cenușe! Ah! Mai bine aș fi decapitată de șapte ori”!

Totuși spiritul învinse trupul. „Da, da strigă ea tare, vocile mele erau dela Dumnezeu! Vocile nu m'au în-

(Citiți continuarea în pag. 6-a)

Arderea pe stâlp a Jeanei d'Arc Lumea peste 700 de ani

(Continuare din pag. 5.)

(Continuare din pag. 4.)

șelat! Prea-Mărit fie Isus! Prea-Mărit fie Domnul!

Nori mari de fum gros se înălțau pe cer. Deodată primele limbi de foc începuseră să lingă picioarele Jeanei. Se cutremură. Acest prim contact cu focul, făcând părul să i se ridice măciucă. Limbile de foc devenind din ce în ce mai lungi, mereu mai numeroase, mai flămânde, o înconjură cu răutate, întocmai cum și tigrii își înconjoară victima înainte de a o mistui.

Flăcările o acopereau acum la picioare și la piept. Picioarele începuseră să ardă. Un miros îngrozitor de carne omenescă friptă o izbi pe Jeana, și mirosul acesta era mai rău decât chiar durerile pe cari le îndura. Pielea îi era deja arsă, iar placatul redus la câteva fragmente căzu și el în flăcări.

Cămașa îi arse până la genunchi. Deodată Jeana își văzu genunchii goi — goi față de 10.000 de oameni. Apoi se văzură și coastele. Atunci începu adevărata tortură pentru dansa. Uitând focul, agonia și moartea, Jeana nu se gândi decât la pușcăriile ei feciorelnice. Se temea de foc pentru că acesta o descoperea. O limbă de foc îi căzu pe piept. Pieptul îi ieșea înainte, pieptul frumos al unei sănătoase copile a pământului. Părul ardea minunat apoi căzu în praf pe urechile și pe umerii săi. Cenușa înroșită îi cădea pe piept. Toți bătrânii adunați în jurul ei, își opriau ochii lacomi pe pieptul său plin de arsuri. Ochii licăreau ciudat, pleoapele fiindu-le arse!

Cum! E goală înaintea a 10.000 de oameni.

Cu o sfortare supremă își rupe frânghiile de pe brațe. Ah, mâinile îi sunt libere! Cu mâinile arse, roșii de sânge și de foc se luptă acum împotriva nudității sale. Își adună rămășițele hainei pe șolduri, cu fragmente de frânghie își acoperă pieptul. Dar flacăra se luptă crâncen cu dansa pentru fiecare bucată de cârpă. Încearcă neîncetat să se acopere cu rămășițe, dar flacăra înghite fără de milă totul.

Atunci Jeana își încrucișă brațele pe trup în atitudinea finală. O durere infernală învinge această femeie. Încearcă să-și încrucișeze picioarele unul peste celalt, dar focul descompune mușchii și picioarele. Jeana se zbatu în spasme teribile. Încetul cu încetul își pierde puterea și conștiința. Trupul, urechile, brațele sunt arse, pe rând, și alba fecioară nu mai e altceva decât un cărbune. Printre suspine repetă mereu: „Isus! Maria! Dumnezeu! Dumnezeu!”

În clipa aceea frânghia care o lega de rug fu arsă și prefăcută în cenușe. Jeana se împleteci ca și când ar fi fost beta, ca o bacantă, goală și cu pielea vătămată. Într-o ultimă mișcare a trupului întinse brațele într-o rigiditate teribilă. Se mai ținu așa o clipă, amenințătoare, apoi pieri, în flăcări.

Între timp poporul fusese apucat de un fel de panică. Unul câte unul judecătorii o luară la goană, atât de repede cât erau în stare. Păsările tăcură. O liniște extraordinară domnea în mulțime, liniște infernală. Cardinalul de Winchester avu lacrimi în ochi.

Grupuri, grupuri de femei se bociu în piață. „Zece mii de oameni plângeau” spune un cronicar. Căchou însuși își scoase batista din buzunar, dar nici o lacrimă nu-i pică din ochi.

Măturând rămășițele focului, călăul găsi inima Jeanei care rămăsese intactă. Mai aprinse focul și aruncă inima înăuntru. Era inutil căci inima Jeanei nu putu arde. Rușinat de insuccesul său, călăul se puse pe lucru. Stropi inima cu ulei și cu sulfat totuși fără de folos: inima rămânea roșie și proaspătă. Atunci călăul alergă ca un nebun și azvârli inima Jeanei în Seine.

Mulțimea o luă repede la fugă, părăsind locul rușinei. Soldații și ofițerii alergau în dezordine. Cardinalul englez, galopând călare prin oraș, striga disperat:

„Sunteam blestemați, am ars o sfântă!”

un fel de farfurie pe care o scoteau dintr-o soluție antiseptică ce se afla alăturat. Lista bucatelor era scrisă pe tăblie, o manivelă ce se mișca de-alungul întregii liste putea fi oprită la felul ales. Au luat în gură tubul de argint și apăsă un buton roșu. Alimentele lichide alese, curgeau imediat în gură cu o viteză care era controlabilă prin butonul roșu. Pentru sare, piper, etc., exista un alt buton care, apăsând, da mâncării gustul potrivit. Un alt buton controla temperatura alimentelor. Carnea, legumele și alte alimente erau lichificate și preparate cu cea mai mare îngrijire. Dela o mâncare la alta tubul era spălat bine cu apă fierbinte care însă nu curgea din tub. Acesta se închidea automat în timpul ce se spăla pentru ca apoi să se deschidă imediat ce procedul era terminat.

În timpul mesei ședeau în fotolii confortabile tapisate cu piele. Nu aveau nevoie să întrebuinteze cuțit și furculiță cum fusese obiceiul în secolele trecute. Mâncarea devenise o plăcere.

În urmă Ralph, opri un avion de piață și sburară cu o viteză de 600 mile pe oră, ajungând după zece minute la terenurile naționale sportive. Ralph explică tovarășei sale:

„Aceste terenuri Sportive Naționale, au fost clădite de orașul nostru în 2490, la marginea extremă a fostului Long Island, la câteva mile de Montauk. O arenă imensă fu amenajată pentru tot felul de sporturi, terestre, acvatice și aeronautice. Aceste terenuri Sportive sunt cele mai bune din lume și reprezintă una din cele mai mari perfecționări ale New-Yorkului. Administrația orașului furnizează toate articolele necesare și fiecare cetățean are dreptul să se folosească de toate utensiliile de sport cerându-le dela administratorul de serviciu al fiecărei secții.

„Există terenuri pentru tineri cât și pentru bătrâni, altele pentru femei și altele pentru bărbați, altele speciale pentru copii. Sunt sute de terenuri pentru „baseball”, mii de terenuri pentru foot-ball și golf. Nu plouă niciodată și niciodată nu este prea cald sau prea frig. Terenurile sunt la dispoziția cetățenilor, zilnic dela orele șapte dimineața până la unsprezece seara. După apusul soarelui terenurile sunt luminate de mii de spirale electrice, pentru a înlesni jocul celor ce sunt nevoiți să muncească în timpul zilei!”

Toată căldura și lumina New-Yorkului se obțineau direct dela soare pe un preț foarte ieftin. Pe o câmpie imensă se aflau instalate 12 enorme Turnuri Meteorologice, fiecare având înălțimea de 1500 de metri. Aceste turnuri formau un exagon înălțurător cărora se aflau instalate niște enorme „Helio-Dynamophore”.

Întreaga întindere era acoperită cu sticlă. Dedesubtul acestor sticle se aflau elementele foto-electrice, cari transformau căldura solară direct în energie electrică. Elementele foto-electrice, 400 la fiecare metru pătrat, erau așezate în imense cutii de metal, mobile, cari conțineau fiecare 1600 unități foto-electrice.

Fiecare cutie de metal era mobilă și dela răsăritul până la apusul soarelui era așezată în fața razelor sale. Căldura astfel recepționată era transformată direct în energie electrică.

Dorind să petreacă, Ralph puse contactul la un punct pe care scria „Operă” în tele-teatrul instalat la el acasă, unde exista și o scenă joasă. Într-o clipă sună clopoțelul și luminile fură micșorate gradual.

Îndată după aceea, orchestra începu uvertura. Un mare număr de telefoane cari vorbeau tare se aflau așezate în apropierea scenei, iar acustica era atât de bună încât cu greu își putea cineva da seama că muzica venea dela Opera Națională

care se afla la o distanță de 4 km.

După uvertură, cortina se ridică asupra actului prim. În dosul cortinei se aflau mai multe sute de telefoți aranjați în așa fel încât să umple fiecare loc al scenei. Rezultatul era că tot ce se petrecea pe scena îndepărtată a Operei Naționale era proiectat în mărime naturală pe plăcile telefoților teatrului. Iluzia era atât de perfectă în toate privințele, încât era extrem de greu să-ți închipui că actorii de pe scena telephotică nu erau din carne și oase. Fiecare voce putea fi auzită clar și distinct, din cauză că transmitorii erau aproape de actori; nu era nevoie să obosești urechea spre a prinde orice fragment.

În antract, Ralph explică vizitatorei sale că fiecare teatru din New-York avea acum peste 200 de mii de abonați, și că abonații din Paris și Berlin puteau auzi și vedea spectacolul tot atât de bine ca cei din New-York.

Legea obliga pe fiecare cetățean să viziteze „bacilatorii” cel puțin odată la două zile; acolo razele arctice distrugau orice microb la care este expus omul.

Cerealele și alte vegetale erau coapte în sere imense prin curenți direcți de mare frecvență.

Ralph explica: „Sămânța este adusă în aceste tuburi cu ajutorul aerului comprimat. Tuburile sunt perforate, și când presiunea aerului este aplicată, sămânța, trecând prin tuburi, este răspândită neted — o anumită cantitate pentru un teren anumit. Iată ce este semănatul științific și obținem astfel tocmai cantitatea de cereale de care avem trebuință!”

Știința găsește mijlocul de a anula legea gravitației și de aceea era posibilă clădirea unei case în aer. „Acesta este”, spuse Ralph, unul din multele noastre orașe de odihnă pentru vacanță și sperăm că asemenea orașe vor fi în curând ridicate în toate părțile lumii!”

„La 20 mii picioare deasupra pământului, orașul acesta plutește într-un aer necontaminat, de curățenie perfectă. Fiind mai puțin dens decât aerul de jos, este reînviat în chip automat la câteva ceasuri. Aerul acesta este înviorător, întocmai ca și aerul de munte cu toate foloasele acestuia.

„Acoperișul este lucrat dintr-o împletitură de oțel, în deschizăturile acesteia fiind așezate niște panouri de sticlă groasă. Forma este aceea a unei imense catedrale, măsurând ceva mai mult decât 1 km. în diametru. Noaptea orașul este luminat prin curenți de mare frecvență așa cum se întrebuintează și pentru iluminatul orașelor noastre. Baza pe care este clădit întregul oraș este din oțel, iar orașul se menține pe baza impulsului de anti-gravitație. Neutralizând gravitația în spațiul ce se află dedesubtul orașului plutitor, este posibil ca acesta să păstreze orice distanță până la pământ!”

Apoi vizitară „Cercul Gravitației” unde văzură multe scene amuzante. Un om ținea o cană cu vin, din sus în jos, o ridică în aer, iar vinul rămase în aer. În actul final se arătă o imensă minge de apă, de vre-o 25 picioare în diametru, care se menținea numai prin tensiunea suprafeței; această minge fu împinsă înspre centrul arenei, în timp ce un număr de fele frumoase înțări în ea, înotând chiar în mijlocul mingei.

Deoarece populația lumii trecuse de 19 bilioane, nevoia le-a atinge celelalte planete era vădită, și în 2210 un american inventă „anti-gravitatorul”.

Acest inventator luă o sferă mare goală, înălțurătorul căreia zidi un număr de gyroscopi independenți.

Sfera care era atârnată în rama gyroscopului era făcută să țese în jurul axei cu mare iuteală. Era astfel un fel de motor al gyroscopului și ca atare nu era influențată de așa zisa gravitație orizontală. Ci și în cazul gyroscopului simplu, axa trebuia să fie întotdeauna în linie verticală, atât timp cât motorul sferic era în mișcare.

Totuși, dacă gyroscopul dinlăuntrul seferii era pus în mișcare cu ajutorul curenților electrice, gravitația verticală (greutatea) era învinsă, întreaga greutate ridicându-se în aer cu o viteză proporțională în raport cu motoarele gyroscopului.

După această experiență, anti-gravitatorii au fost perfecționați și era posibil a ridica o greutate de 1000 kg. cu un anti-gravitator care nu cântărea decât 12 kg.

Și avioanele erau echipate cu 6 până la 12 anti-gravitatori mari, cari toate puteau lucra în unison spre a controla direcția avionului.

Iubita lui Ralph fusese răpită de un mizerabil pe care-l chema Fernaud și ridicată în spațiu, Ralph porni pe urma lor. Zburând prin aer, fricțiunea mașinei împotriva aerului făcea ca interiorul mașinei să devie prea cald, deși mașina avea pereții tripli, spațiile fiind umplute cu materiale rău conducătoare de căldură.

Totuși după ce avionul zbură un timp se resimți frigul stelar. Stelele străluceau cu o putere pe care n'o văzuse niciodată pe Pământ. Constelații îndepărtate cari, de obicei, nu puteau fi văzute decât numai prin telescop, îi erau acum vizibile în spațiul limpede.

Soarele strălucea ca o lumină orbitoare pe un cer întunecat, și dacă s'ar fi uitat deadreptul în razele sale, ar fi orbit pe loc.

În spațiul exterior căldura soarelui era teribilă. Dacă Ralph ar fi ținut mâna la fereastra avionului, unde soarele cădea din plin, mâna sa ar fi fost arsă în câteva secunde.

Bineînțeles că în spațiul exterior nu exista noapte. Soarele lucea fără întrerupere.

Timpul era o cantitate necunoscută. Fără de cronometrul care arăta minutele și secunde conform legilor omenești, timpul ar fi mectat să existe într-un asemenea aparat zburător.

Acest zburător al lui Ralph, parcurgând distanțele cu o viteză de 80.000 km pe oră, întrecu în nouă ore aparatul lui Fernaud, care nu parcurea decât 45.000 km. pe oră. Ralph îl făcu mort pe Fernaud printr'un „perforator radiofonic”, care și trimetea razele prin orice substanță invizibilă. Iar iubita lui, Alice, fusese, între timp, răpită de un locuitor din planeta Marte. Cu această ocazie trebuie să menționăm că erau interzise de lege căsătoriile între locuitorii pământului și acei de pe planeta Marte.

Ralph reîncepu urmărirea noului adversar de pe planeta Marte, dar de astă dată avea de-a face cu un adversar care zbura cu 85.000 km. pe oră.

Când avu siguranța de-a se fi apropiat de mașina celui alt, închise brusc motorul. Cu o iuteală fulgerătoare apucă perforatorul și deși lumina care se întoarse imediat îl orbi pentru câteva clipe, el totuși putu zări obrazul speriat al Martianului la o distanță de câțiva metri numai, cu obrazul lipit de bordul de sticlă al aparatului.

Ralph se reculege repede și apăsă trăgaciul. O flăcără scurtă și Martianul pieri.

AURUL

Statisticianii din unele țări, în lipsa altor lucruri mai de folos, se ocupă mai nou de întrebarea: cât aur există în lume?

Reproducem la acest loc unele date din statisticele mai interesante.

O statistică americană a stabilit că tezaurul de aur al lumii este de 1 miliard 848 milioane lire sterline. Oricât pare de uriașă această sumă, totuși e mică în realitate. Mai cu seamă dacă o comparăm cu o statistică mult mai veche și după cifrele căreia tezaurul de aur de atunci era de 3 miliarde 965 milioane lire sterline.

Se pune întrebarea unde sa imprăștiat atâta bogăție. Un bancher american spune că majoritatea bogățiilor Statelor-Unite, a trecut în mâinile particularilor, cari țin ascunse monedele chiar în casele lor, deoarece n'au deplină încredere în instituțiile bancare.

Sumele în aur dorite de populația orașelor ar fi de vre-o 45 milioane lire sterline, iar farmerii au și ei puse de-o parte monede aur în valoare de peste 25 milioane lire sterline.

Cu toate acestea sunt țări cu mult mai mult aur decât Statele-Unite. Obiceiul de-a ascunde monedele de aur e mult mai răspândit în Asia, decât în America.

În India nu există familie avută.

care să nu poseadă un tezaur important de aur în lingouri.

Acest tezaur se moștenește din generație în generație și de multe ori familiile rabdă mizerie neagră, decât să vândă moștenirile scumpe.

Un rajah indian și-a făcut din aur o masă cu patru scaune, cari erau atât de grele încât abea doi oameni le putea ridica dela pământ pe fiecare separat.

Valoarea acestora e de peste un milion lire sterline.

Se mai știe de asemenea că majoritatea idolilor din templele Indiei sunt lucrați din aurul cel mai fin.

La Kalcutta sunt două pagode, ale căror turnuri duble sunt lucrate din aur curat. Valoarea aurului ascuns în templele și mănăstirile de călugări din India e nemărginit de mare, dar nu se va putea ști precis niciodată, deoarece n'au voie să intre în ele nici europenii și nici americanii.

După India vine China. Numai valoarea barelor de aur pe cari le-a confiscat poliția contrabandiștilor atinge suma de 5 milioane lire sterline.

În Anglia asemenea s'a încetățenit obiceiul străngerii monedelor de aur și argint, în special după război.

Un financiar englez a evaluat valoarea acestor monede la suma de cinci milioane lire sterline.

Aș vrea să știu...

După pilda gazetelor din apus înființăm o rubrică nouă în foaia noastră, la dispoziția cititorilor. Aci vom da răspuns întrebărilor de ordin general, ce ni-se vor pune, și vom lămurii orice nedumerire științifică sau practică. Răspunsurile se vor da pe rând, în limita spațiului de care dispunem.

Care sunt cele mai bune sperietori, care să alunge pasările din grădinile cu poame?

SPERIETORILE obicinuie, făcute cu două bețe în cruce, îmbrăcate asfel încât să imite chipul unui om cu brațele întinse, sunt bune atâta vreme până când pasările se încredințază că nu au a se teme de mogașeața cu asemănare omenească.

Sperietorile cele mai bune sunt cele care se mișcă la vânt, așa încât să pară însuflețite. Astfel se pot face din dopuri în care s'au fixat pene mari de curcan, sperietori foarte bune, legând aceste dopuri cu sfoară, de-un par înfipt în mijlocul grădinii.

Vântul mișcă penele în toate părțile și pasările nu se apropie. Mai bine se pot apăra viile și grădinile de poame agățând cu sfoară, de niște arcuri făcute din nuele, oglinjoare mici, cu două fețe. Arcurile de nuele se agață de crăcile pomilor. Oglinjoarele legându-se reflectă lumina în toate părțile, în față pomilor și pasările fug înspăimântate.

Sperietorile acestea, care nu costă scump, odată făcute durează mulți ani și sunt cele mai bune.

De unde vine obiceiul ca atunci când cineva strănută să i se ureze sănătate sau noroc?

EUN obicei vechiu. La anul 390, sunt deci mai bine de 1500 de ani de atunci, pământul a trecut prin coada unei comete, care conținea gaze toxice. Atmosfera noastră s'a impurificat și s'a răspândit pe pământ o epidemie foarte curioasă de strănutat. Boala la unii era atât de violentă, încât în urma strănuturilor puternice mulți muriau. Teama ca cel care strănută să nu fie cumva bolnav a determinat pe oameni ca la strănutatul rudei sau prietenului să ceară Atotputernicului sănătate sau norocul de-a scăpa de moarte.

Mai târziu epidemia s'a stins, a dispărut, dar obiceiul de-a face o urare de bine celui care strănută, a rămas.

De unde vine cuvântul restaurant?

NOI îl avem din franțuzește. Până în secolul al 19-lea localurile unde se putea mânca dacă nu erau hanuri erau ospătării.

Pela 1750 la Paris un anume Boulanger a deschis pentru parisiieni o ospătărie unde se serviau supe, ouă și fripturi de pasare.

Tinerilor le-a plăcut mult ospătăria, care a început a fi vizitată de lumea elegantă din acele timpuri, de cuconițele frumoase și de cei cărora le plăcea măncaarea bună.

Boulanger scrisese pe firma sa: „Venii toți, voi al căror stomac cere de lucru, vă voi restaura.”

Fraza aceasta a avut succes și locanta d-lui Boulanger a fost numită dintru început „restaurant”, apoi „restaurant”. Acest cuvânt franțuzesc l-am adoptat în urmă și noi.

Se poate provoca ploaia?

STIINȚA actuală nu poate interveni încă, în mod eficace spre a provoca ploaia după voință.

Se prevede însă că foarte curând oamenii vor putea avea, orcând ar dori, precipitațiuni atmosferice.

Incercările făcute până acum n'au dat încă rezultate destul de bune.

Știința a urmat două căi, — foarte apropiate de altminteri — spre a determina condensarea vaporilor din atmosferă. Calea mai veche constă în a provoca mișcarea straturilor de aer: prin sunete de clopote, prin

lovituri de tun, etc. Straturile de aer se mișcă în același fel dupăcum se încrețește apa dintr'un lac atunci când aruncă o piatră într'ansa se formează valurile și încrețituri, — unde. Undele din aer întâlnindu-se cu alte unde, dau naștere uneori la așa numite noduri. Aceste noduri ar provoca condensarea vaporilor (aburilor) din aer și prefacerea lor în nouri.

Metoda mai nouă, e metoda electrică. Dacă într'un recipient de sticlă se introduce aer saturat de vapori și apoi se provoacă în același recipient formarea de electroni (cele mai mici particule de electricitate) se observă că în jurul fiecărui electron se adună picături de apă, provenite prin condensarea vaporilor.

Electronii sunt prin urmare sâmburii în jurul cărora s'ar forma picăturile de ploaie dacă în aerul în care se găsec vapori s'ar putea împărtăși electroni, particulele nici de electricitate.

Electroni se pot produce în multă feluri: prin descărcări electrice într'un tub din care s'a scos aerul și s'a așezat într'un anumit fel o placă metalică, prin scântei de electricitate între doi poli; cu ajutorul substanțelor radioactive (asemănătoare radiului); etc.

Nu s'a putut constata însă până acum ce cantitate de electroni e necesară spre a aduce ploaie.

Vitotul va rezolvi această problemă, de mare importanță pentru agricultorii noștri.

Cât aur se pune pe obiectele aurite și cum se aurește?

CANTITATEA de aur cu care se acoperă obiectele de către aurar este mai totdeauna foarte mică.

Aurul curat se topește și se amestecă cu puțin argint și puțin cupru. Se toarnă apoi în drugi. Spre a face foi din acest aur, el se bate cu ciocanul, întâi direct apoi bătându-l între foile unui soi de carte. Se pot face foite atât de subțiri încât douăzeci și cinci de mii puse una peste alta să fie deabia atât de groase încât să măsoare un milimetru. Aceasta înseamnă că n'ar trebui nici 200 grame de aur curat spre a auri cu foite subțiri toate casele din București. 200 grame de aur nelucrat costa înainte de război vre-o 800 lei.

Aurarii întrebuințază foite ceva mai groase de dimensiunea o miime de milimetru, adică dintre acelea care o mie una peste alta fac un milimetru. Cu acestea acopăr obiectele și prin încălzire lipesc foitele.

Mai există metoda de-a auri obiectele prin galvanoplastie. Curentul electric transportă aurul dintr'o soluție chimică de aur, pe obiectul implantat în lichid.

Viața, fără nici un scop, aduce nemulțumire. Omul trebuie să fie de folos pe pământ. De aceea, oamenii care cred că trăesc pe lume numai pentru PLĂCERI, sunt mai curând de PLĂNS decât de invidiat.—Gracian.

Mai bine caracterizare fără cultură, decât CULTURĂ fără CARACTER.—Rembrandt als Erzieher.

Credința e mai presus de știință, viața e mai presus de inteligență. Iată de ce credința și voința singure domină lumea, domină și vor domina totdeauna. Credința și voința constituie o sinteză numită caracter. Cât de puține sunt caracterele!—B. P. Hajdău.

Toți se plâng de BANI, dar de MINTE nimeni.—Proverb român.

Buletin Săptămânal

LEUL, leul nostru, produce multe griji celor din fruntea finanțelor țării.

Cu sute de ani înainte, legăturile economice între state nu erau atât de strânse: negustorii străbăteau țările și mărele cu marfa lor și o schimbau pe alte mărfuri, pe pietre prețioase sau pe aur. Aurul era singura monedă și avea valoarea sa de metal prețios.

Sunt aproape trei sute de ani decând i-a venit în gând unui englez, Law, venit în Franța, că statul ar putea da publicului o monedă de hârtie, garantată prin pământ.

După sistemul introdus în Franța, băncile de mai târziu au adoptat sistemul de-a emite hârtii garantate cu aurul din pământele lor.

Statele au adoptat fiecare câte o monedă națională, și privilegiind o bancă și acordau acesteia dreptul de-a tipări bani, cel mult de trei ori atât cât aur există în depozitul ei.

Până la război monedă dintr'o țară echivală pe cea din celelalte țări.

În timpul războiului fiind nevoie de bani mulți, statele nu s'au mai oprit în față nici unui fel de considerațiuni și au tipărit mult mai multă monedă decât puteau garanta cu aurul lor. Aurul mai tot, l-au dus americanii la ei în țară, căci aceștia nu se prea încredeau să primiască în schimbul mărfurilor lor, monedă de hârtie.

Dar dacă nu mai ai încredere într'un lucru îl prețuiești mai puțin și astfel s'a ajuns să se dea în fiecare oră alte valori monedelor diferite, dupăcum statul care le emisesse apărea mai bun sau mai rău platnic...

Dar pentru comerț și industrie, este mare pagubă dacă banul n'are valoare fixă. Leul bunăoară în anul trecut era tare scăzut. Trebuiau vre-o 55 de lei ca să cumpărăm în Elveția un lucru de un franc de-al lor și trebuiau 260 lei ca să cumpărăm ceace-l costa pe American un dolar.

Era desigur tare greu pentru noi: trebuia să cheltuim foarte mulți bani dacă voiam s'aducem mașini sau stufe, sau arme, sau alte lucruri dintre acele care nu se gesăsc la noi în țară.

Dacă un străin venia în România, trăia foarte lesne, cu bani puțini pentru el. Astăzi valoarea leului nostru a crescut deodată foarte mult: nu mai trebuiesc decât vre-o 28 de lei spre a cumpăra un lucru de un franc elvețian, sau 160 lei pentru un dolar american.

Să nu se creadă că această urcare repede ne este folositoare. Să ne gândim de pildă la unul care a semănat în anul trecut cucuruz (porumb) a luat omul bani dela bancă, a plătit arenda locului, sămânța, munca pământului, căratul, desghiocatul și a cheltuit în totul să spunem 100.000 lei, ca să aibe zece vagoane de porumb. În Elveția vagonul de porumb se vindea în anul trecut cu 1000 de franci, adică 55000 de lei de atunci. Anul acesta un vagon de porumb se plătește tot ca 1000 de franci francezi, dar aceasta nu mai face decât 26.000 lei.

Omul nostru în anul trecut ar fi câștigat la porumbul lui 150.000 lei, ceace e o sumă din care putea plăti și camăta la bancă și să-i mai rămână și lui câștig bun. Azi el pierde, pe lângă munca lui de un an, 140.000 lei, la porumbul lui, și în plus va trebui să plătiască și camăta la bancă. Să stea cu po-

rumbul nevândut nu poate, că-l silește banca să-l vândă. În țară n'are la cine, căci nimeni nu-i dă prețul, când porumbul e mult, fiindcă nimeni nu vrea să-l trimiță cu pagubă în străinătate și când sunt mulți vânzătorii și puțini cumpărătorii, marfa se iefinește. Iată deci cum creșterea leului e tot atât de rău lucru ca și scăderea lui. Numai atunci e prosperitate într'o țară când moneda e stabilizată: nu se urcă sau scade în toate chipurile, ca o fronză bătută de vânt.

Conducătorii noștri se silesc acum din toate puterile să stabilizeze leul.

Reluarea relațiilor (legăturilor) de comerț cu germania este unul din planurile guvernului, care să ducă la refacerea noastră economică și stabilizarea leului.

Spre a dovedi dorința noastră de împăcare, s'a hotărât ca averile pe care le au nemții la noi în țară, să nu mai fie socotite ca averi ale dușmanilor și ținute sechestrate, ci să fie lăsate libere.

E un act acesta, care ne apropiie mult de germania.

Legea chirilor a trecut în parlament. Funcționarii publici și militarii vor mai putea sta doi ani în locuințele pe care le au, plătiind de 14 ori chiria din 1914, iar ceilalți chiriași după șase luni vor trebui să se mute.

Rechizițiile de case — conform unui regulament întocmit de ministerul de interne — vor mai dura și ele doi ani și nu se pot face decât pentru funcționarii statului și pentru militarii. Fără îndoială că nu prin lege se poate rezolvi lipsa de locuințe, ci prin încurajarea construcțiilor.

În loc de-a aștepta însă ca statul să facă începutul e mai bine — cum vor să facă funcționarii din Cluj — publicul să ia inițiativa.

Domnii profesori Emil Racoviță și Emil Hațeganu au îndemnat pe funcționarii să pună mână dela mână, să înființeze o bancă a funcționarilor. Aceasta bancă dacă ar avea 50—60 milioane lei, ar căpăta 200 milioane împrumut dela alte bănci. Cu banii aceștia s'ar putea ajuta acei cari au locuri de casă și vor să clădiască.

Ideia e dintre cele mai fericite.

În străinătate neînțelegerea între Italia și Jugoslavia nu s'a isprăvit. Între aceste țări pacea e numai o piele subțire deasupra unui buboi care coace.

În China răsvrățiții naționaliști au cuprins cele mai importante orașe. Străinii au trebuit să se retragă.

Chinezii vor transforma țara lor în republică sovietică, după îndemnul prietenilor lor Rusii.

Prietenia aceasta a îndepărtat însă pe Italiani de republica roșie.

Ambasadorii Europei, au hotărât să suprimă controlul militar în Ungaria. Cu starea de spirit a poporului maghiar și cu politica nesinceră a guvernului din Budapesta, măsura e pripită.

N'a declarat de curând delegatul ungarilor la „Liga Națiunilor” că se va retrage din ligă, dacă statul țării nu va ținea cu Ungaria, în procesul pe care-l avem cu țara vecină?

Se poate avea încredere în spiritul pacinic al unui stat care vine cu asemenea amenințări?

Bucureștii reacționează

Mare minune. Chiar dela bucureșteni să pornească reacțiunea împotriva modei ultramoderne a vestmintelor, nu credea nimenea.

Și cu toate acestea s'a întâmplat.

Capriciile modei au ajuns în timpul din urmă atât de departe, încât frumosul, elegantul, simplul a fost scos cu desăvârșire din vestiminte atât la bărbați cât și la femei.

În locul vestmintelor corecte și serioase au început să apară vestimintele cele mai de prost gust și purtători lor au ajuns să fie adevărate **ciuhe** de speriat pasările de prin lanuri, vara.

Hainele pline de vală, fără nici o formă la mijloc, ci croite în lini dreaptă și cu gulerul de un deget, pantalonii largi de un metru și vesta scurtă îți fac impresia a fi croitor de sigur pentru niște monștri diformi la trup și cu creierul cât se poate de nedezvoltat.

Nu mai amintesc gustul. Calitatea aceasta n'o pot avea toți idioții.

Femeile la fel. După tunderea părului, au început să-și comande niște rochițe scurte de o șchioapă, cari nici până la genunchi nu le-ajung.

În acest fel sfidarea bunului simț și moralitatea publică, deșteptând cele mai revoltătoare sentimente de scârbă în șirul spectatorilor morali.

Dar toate au un capăt, oricât de târziu.

Aflăm că acum câteva zile, trecând pe-o stradă a Bucureștilor o astfel de damă însoțită de un tip-peste ultra-modern și sfidând pe bieții muritori de rând, aceștia au fost înconjuțați la un moment dat de-o ceată compusă din 3-400 de trecători, cari le-au aplicat o lecție strașnică, astfel încât a fost nevoie de intervenția energetică a poliției și-a jandarmerei.

Tinerii ultra-moderni abea atunci, au scăpat, după ce-au promis: el că-și va strâmta pantalonii, și ea că-și va lungi rochița.

Aceasta e o lecție binemeritată și apreciată, cu atât mai mult cu cât vine chiar dela bucureșteni.

Cât venit aduce creșterea viermilor de mătase

Dintr'o statistică publicată de ziarele italiene se poate constata că anul trecut a fost foarte bun pentru creșterea viermilor de mătase.

S'a produs 55.624.088 kgr. de gogoși. Socotite cu 30 lire italiene kilogramul, însemnează că creșterea gândacilor de mătase a adus agricultorilor italieni în anul trecut un venit de aproximativ 12 miliarde lei.

Dacă ținem socoteala cu creșterea viermilor de mătase nu ocupă brațele dela sate decât o foarte scurtă perioadă de timp, 4-5 săptămâni, — această ramură fiind lăsată în grija femeilor și copiilor, — dacă ținem seamă de micul capital pe care-l cere, precum și de faptul că încăperile în care-i creștem ne servesc tot restul anului, la alte întrebunțări, se poate vedea cât de puțin ne cere și cât de mult profit ne aduce sericicultura.

În anul trecut, din 11 kgr. 250 grame de gogoși a ieșit un kilogram de mătase. S'a produs astfel în Italia în acel an, aproape 5 milioane kilograme mătase.

Din tot exportul făcut de Italia în anul trecut, care este de 7 miliarde 321 milioane lire, numai mătasa s'a exportat pentru 1 miliard 764 milioane lire, adică 25 la sută din tot exportul.

CĂILE ȘI OAMENII LUMEI

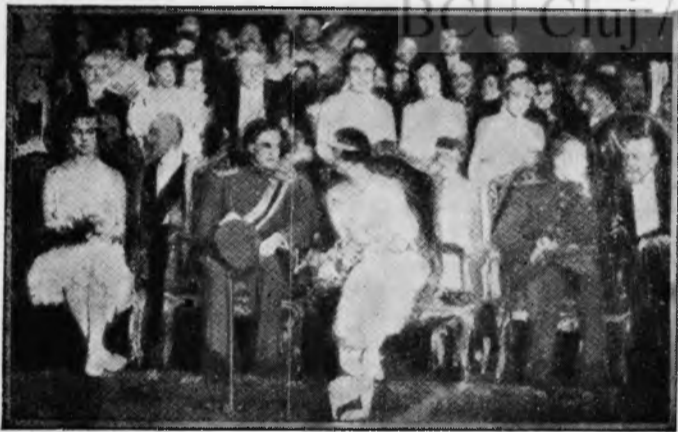

CONTELE GUSTAVE DE LAIGUE.

Consulul Franței la Cluj, având jurisdicție asupra Transilvaniei, Maramureșului, Crișanei și Banatului.

Clujul primește de ce în ce atențiunea care i se cuvine ca Capitală a celei mai însemnate și bogate provincii a României Mari. Astfel țările cele mai de seamă ale Europei își înființează Consulate în Metropola Ardealului. Fână acum avem Consulatele englez, francez, cehoslovac, maghiar, iar acum câteva săptămâni s'a înființat consulatul Italian și consulatele onorifice german și austriac care ființează de mai multă vreme.

Contele de Laigue, actualul Consul general al Franței la Cluj, are un lung trecut diplomatic în serviciul consular al Franței, venind dela Barcelona (Spania), unde a condus timp de trei ani Consulatul general al Franței, fiind Consul-Adj. Mobilizat în timpul războiului și reformat No. 2. a fost numit în Iunie 1915, secretar de ambasadă la Cristiana iar în August 1926 însărcinat cu serviciul pașapoartelor la Geneva. La începutul anului 1918 a fost însărcinat de afaceri la Pannama, unde se găsea în momentul semnării armistițiului. Înainte de război contele de Laigue a fost consul la Veneția, Bolonia, Triest, Odesa, Nürnberg și Düsseldorf. D-l Laigue a fost decorat cu mai multe ordine franceze și străine. Tatăl său a fost înainte de războiu Consul general al Franței la Galați, unde are dealmintrelea rude, precum și la București. D-l Laigue, deși nu e decât de doi ani la Cluj, vorbește bine românește.

PRINȚUL DE COROANĂ BELGIAN CU MIREASA SA

Prima apariție oficială după nuntă a Ducelui de Barbant, Prințul de Coroană Belgian și mireasa sa (înainte Prințesa Astrida a Suediei) la balul costumat ținut săptămâna trecută la Palatul St. Royale din Bruxelles. La stânga Prințesa Maria Jose și la dreapta Burgomaistrul Max.

CHINA CONTRA MUNDUM
(„Graphic“ Londra)

Gimnastica „Müller“

STUPĂRITUL ÎN NOUA ZELANDĂ
Un exemplu pentru țăranii noștri care să ocupă cu stupăritul.

La expoziția de câini din Londra

ARISTOCRATUL CHINEZ

Care poartă numele de „Chinka-Chanka Cheng-Wu” și a participat la expoziția de Câini din Londra obținând mai multe premii.

„CHARLOTTE DIN AVENINGS”

A cărei privire aprinsă și mustațe îi trădează natura gentilă pe care se zice că o posedă. „Charlotte” încă a participat la expoziție, fiind singura reprezentantă a tipului ei.

Umpleți rubrica de mai jos și o trimiteți nouă.
„REALITATEA” ziar săptămânal ilustrat Cluj.
Domnilor: Vă rog să-mi trimiteți „REALITATEA” la care mă abonez pe timp de _____ an _____ luni.
Numele _____ Orașul sau comuna _____
Strada (sau u. p.) _____ No. _____